

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 360/2025
25.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Бојана Папића и адвоката Владимира Бељанског, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду ПОИ бр. 15/15 од 15.11.2024. године и ПОИ 15/15 Кв бр. 200/25 од 27.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 25.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Бојана Папића и адвоката Владимира Бељанског, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду ПОИ бр. 15/15 од 15.11.2024. године и ПОИ 15/15 Кв бр. 200/25 од 27.01.2025. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду ПОИ бр. 15/15 од 15.11.2024. године према окривљеном АА и трећем лицу ББ остављено је на снази решење Вишег суда у Београду ПОИ 15/15 - Кв бр. 2371/16 од 11.10.2016. године правноснажно решењем Апелационог суда у Београду Кж-Пои 2/17 од 13.01.2017. године којим је остављено на снази привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела и одлучено да одлука може трајати најдуже док суд не одлучи о захтеву за трајно одузимање имовине, с тим што је дужан да до подношења захтева за трајно одузимање имовине најмање једном годишње преиспита одлуку о привременом одузимању имовине проистекле из кривичног дела. Одлучено је да ће привремено одузетом имовином управљати Дирекција за управљање одузетом имовином.

Решењем Вишег суда у Београду ПОИ 15/15 Кв бр. 200/25 од 27.01.2025. године одбијена је жалба бранилаца окривљеног АА и пуномоћника власника трећег лица ББ – адвоката Бојана Папића и адвоката Владимира Бељанског од 18.12.2024. године изјављена против решења Вишег суда у Београду ПОИ бр. 15/15 од 15.11.2024. године, као неоснована.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА – адвокат Бојан Папић и адвокат Владимир Бељански, због повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП (коју услед очигледне омашке означавају као став 4.), са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијана решења преиначи тако што ће у целости укинути привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела у односу на власника – окривљеног АА и власника – треће лице ББ (сада удато ...) или иста укине и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду или укине само другостепено решење и предмет врати на поновно одлучивање „другостепеном суду“. Стављен је и предлог у смислу члана 488. став 2. ЗКП, као и да се прекине извршење решења Вишег суда у Београду ПОИ бр. 15/15 од 15.11.2024. године.

Врховни суд је, на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости браниоци окривљеног означавају повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП (коју услед очигледне омашке означавају као став 4.), а која повреда закона је дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Међутим, образлажући наведену повреду закона, браниоци окривљеног наводе прво генезу поступања суда од 2015. године и доношења првог решења судије за претходни поступак Вишег суда у Београду којим је усвојен захтев Вишег јавног тужилаштва у Београду за привремено одузимање имовине, па све до доношења овде побијаних решења, а која решења побијају из разлога што су погрешно и непотпуно утврђене чињенице у погледу прихода АА, а тиме и целокупне трочлане породице АА у периоду од 2003. до 2015. године, обзиром да није уопште утврђено да је АА у периоду од 2003. до 2009. године, са изузетком 2007. године, остваривао законите приходе од капитала на основу исплата учешћа у добити Привредног друштва „ВВ“ ДОО, да се као приход трочлане породице АА на основу резултата финансијске

истраге наводи искључиво зарада (плата) власника – окривљеног АА остварена у периоду од 2003. до 2015. године, која при томе није правилно обрачуната, да Виши суд у Београду осим зараде није нашао да је окривљени у периоду од 2003. до 2015. године остваривао било који други приход иако су докази о другим изворима прихода били лако доступни, а да се приходи од капитала које су надлежни судови пропустили да утврде у побијаним решењима, јављају као једно од одлучних чињеница за правилно и потпуно утврђење укупних прихода окривљеног. Даље се наводи да је у приговору од 23.11.2015. године предложено економско-финансијско вештачење на околност прихода трочлане породице ААу периоду од 2003. до 2015. године, али да о овом предлогу веће Вишег суда у Београду није одлучивало, као и да је одбрана предложила и поднеском од 04.10.2024. године економско-финансијско вештачење како би се утврдили законити приходи власника окривљеног АА, али да Виши суд у Београду пре доношења побијаног решења то није одредио. По ставу одбране, право на утврђивање прихода власника – окривљеног АА где одбрана посебно истиче законит приход од капитала који је он остваривао у предметном периоду, а који никада није утврђен у току поступка, је од пресудног значаја за даље утврђивање сразмере између законитих прихода и имовине. Даље се наводи да су надлежни судови без било каквог преиспитивања прихватили претходно погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у погледу остварене зараде власника окривљеног АА и да остварена зарада власника окривљеног АА у претходним решењима је погрешно утврђена искључиво на основу зараде регистроване у Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, из чега је произашло да је укупан приход АА по овом основу за период од 2003. до 2015. године износио 112.046 евра, а што није тачно, односно у конкретном случају зарада АА која је утврђена побијаним решењима није правилно обрачуната. Такође, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање је и у погледу расхода трочлане породице АА у периоду од 2003. до 2015. године. Расходи породице АА у посматраном периоду представљају једну од кључних чињеница за доношење и продужење одлуке о одузимању имовине проистекле из кривичног дела. У вези са изнетим наводе да је погрешно утврђено да је просечна годишња потрошачка корпа за „једночлану породицу“ у периоду од 2003. до 2015. године износила 59.161 евра, односно 5.586.510,00 динара, а који износ се односи на просечну годишњу потрошачку корпу за „трочлану породицу“ АА. У вези са изнетим браниоци то детаљно образлажу у тачкама 1.1. и 1.2. захтева за заштиту законитости.

На описани начин, по ставу Врховног суда, браниоци окривљеног у суштини оспоравају чињенична утврђења и оцену нижестепених судова о испуњености, у конкретном случају, услова за привремено одузимање имовине од окривљеног, односно однос прихода и расхода породице АА у посматраном периоду, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно дручачија од оне дате у побијаним решењима, чиме се указује на повреду закона из члана 440. ЗКП (а коју повреду и браниоци сами нумеришу у образложењу захтева).

Поред изнетог, браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости указују и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП наводима да образложење првостепеног решења није садржало јасне и довољне разлоге у погледу утврђивања прихода окривљеног АА и у погледу одбијања предложених вештачења, као и да нису изнети јасни и одређени разлози о околностима из којих произилази опасност да би касније одузимање имовине проистекле из кривичног дела било отежано или онемогућено.

Такође, браниоци у захтеву за заштиту законитости указују и на повреду закона из члана 460. ЗКП, јер сматрају да другостепено решење не садржи оцену свих жалбених навода.

Такође, браниоци окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости нумеришу и повреду закона из члана 68, 16. ЗКП, као и одредбе Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, ближе побројане и означене у тачки 2. захтева за заштиту законитости.

Међутим, како повреде закона из члана 440., 438. став 2. тачка 2), 460., 68., и 16. ЗКП, не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то је Врховни суд, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Поред изнетог, у захтеву браниоци истичу да је побијаним решењима учињена и повреда члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права, као и повреде Устава Републике Србије везано за право на правично суђење.

Међутим, како уз захтев браниоци окривљеног нису доставили одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном или другом учеснику у поступку повређено или ускраћено људско право или слобода које су зајемчене Уставом или Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима, то захтев за заштиту законитости, у овом делу, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4) ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези са чланом 484. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**